

vil yde sit Bidrag dertil. — Hertil skal jeg foreløbig indskrænke mine Bemærkninger til den foreliggende Sag.

Indenrigsministeren (*Jensen-Sønderup*): Jeg kan begynde med at udtale min Glæde over, at det Dokument, som Forhandlingerne dreje sig om, er blevet trykt og omdelt paa ærede Medlemmers Pladser. Jeg vil nemlig gerne straks referere til den Forespørgsel, der fra Magistraten blev rettet til Ministeriet, idet Ministeriets Svar, som er Genstanden for Forespørgernes Kritik, selvfølgelig kun er et Svar paa det, der er spurgt om af Magistraten, og intet som helst andet. Det Forhold, der har givet Anledning til Magistratens Forespørgsel, er, som det tilstrækkelig tydeligt fremgaar af det Referat, der i den indenrigsministerielle Skrivelse af 14. Februar er givet af Magistratens Skrivelse, dette, at det Budget, som Magistraten havde forelagt i Borgerrepræsentationen, og som ved Forelæggelsen viste Balance ved en Beregning af Indkomstskatten til Grundbeløbet med et Tillæg af 20 pCt. deraf, under Borgerrepræsentationens Behandling var undergaaet saadanne Forandringer, at det fremtraadte med et Underskud paa ca. 290,000 Kr., og Magistratens Spørgsmaal gaar da ud paa, om det nu efter det saaledes fremkomne Resultat, og efter at Borgerrepræsentationen har vedtaget ikke des mindre at blive staaende ved de 20 pCt.'s Tillæg til Grundbeløbet af Indkomstskatten, kan anses for nødvendigt i Henhold til Indkomstskatteloven at forhøje Grundbeløbet med 25 pCt., hvorved det Underskud, der var fremkommet, tilnærmelsesvis vilde dækkes. Det er altsaa det, der er spurgt om. Jeg gør allerede her opmærksom paa, at alt, hvad der har været talt og skrevet i Retning af, at man ikke ønskede Valg, eller at nogen ønskede Valg o. s. v., eller at det Budget, der var vedtaget, var af den Natur, at det var stærkt anspændt, at det ikke kunde antages at holde, men temmelig sikkert, naar Regnskabet en Gang forelaa, vilde have en større Udgiftsside og mindre Indtægtsside — alt, hvad der i den Henseende er sagt, baade om Valg og om Budgettets Uholdbarhed, er fuldstændig irrelevant, naar Talen er om Afgørelsen af det Spørgsmaal, der her foreligger. Der er her kun Tale om, hvorvidt § 1 i Loven af 18. April 1910 kan siges at indeholde en Bestemmelse, der direkte og positivt forlanger, at Indkomstskatten skal udskrives med et Beløb, der paa Kroner og Øre dækker de Udgifter, der ere budgettede. Det er i Virkeligheden Spørgsmaalet

og intet som helst andet. Det er det, der er svaret paa, og der er ikke svaret paa noget som helst andet.

I mine Overvejelser angaaende Besvarelsen af dette Spørgsmaal laa det selvfølgelig lige for Haanden at sige: Hvorledes har man opfattet den tilsvarende Bestemmelse i Loven af 19. Februar 1861, der jo i § 5 indeholder, om ikke just ordlydende, den Bestemmelse, det her drejer sig om, og som den ærede Ordfører for Forespørgerne til min Tilfredsstillelse har sagt, er det, det drejer sig om, nemlig det, der staar i § 1. I Lov om Københavns kommunale Skatter af 19. Februar 1861 siges det i § 5: „Det Beløb, som Københavns kommunale Udgifter maatte gøre fornødent, og som ej kan udstedes af de i §§ 1—4 omhandlede eller andre Skatter eller Byens øvrige Indtægter, tilvejebringes ved en Indkomstskat. Og i de følgende Paragraffer gøres der Rede for, hvorledes denne Indkomstskat skal paalignes. Hvorledes har man da forstaaet denne Bestemmelse i Aarene fra 1861 og til nu? Vi have i den nye Lov nøjagtig de samme Bestemmelser — det gaar jeg ud fra, at ogsaa Forespørgerne ville erkende. Man har ikke forstaaet den saaledes, at der dermed var krævet, at der som Indkomstskat skulde paalignes nøjagtig det Beløb, som var fornødent til at dække Udgifterne, hverken mere eller mindre. Man har gennem en Række Aar opfattet det saaledes, at der ikke var noget til Hinder for, at man kunde paaligne mere end fornødent, og det gjorde man. Man havde som Regel Overskud, man samlede nogen Kapitalformue. Men bogstaveligt er det selvfølgelig ikke i Overensstemmelse med § 5 i Loven af 1861. Hvis man skulde tage det saa bogstaveligt, som jeg forstaaer, at Ordføreren for Forespørgerne vil have det taget, er det lige saa „ulovligt“ — for at bruge et af Borgerrepræsentationens Formand anvendt Udtryk — at tage en Skatteprocent, der giver mere i Indkomst, som at tage en, der giver mindre. Det ene er lige saa godt i Strid med Lovens Ord som det andet. At opkræve 290,000 Kr. mere end det, som udkræves, er lige saa meget i Strid dermed som at opkræve 290,000 Kr. mindre end udkrævet. Man har tidligere ikke opfattet den nævnte Bestemmelse som værende et Paabud, som direkte og klart siger, at man nøjagtig skal opkræve paa Krone og Øre det, der udkræves til at dække de Udgifter, som ikke kunne afholdes af andre Indtægter. Men man har som sagt først i en Aarrække ladet Indkomstskatten indbringe mere end